

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Honorati Fabri, Societatis Jesu Theologi,
Apologeticus Doctrinæ Moralis Eiusdem Societatis**

Fabri, Honoré

Coloniæ Agrippinæ, MDCLXXII

Nota III. De miraculis in Porturegii Monasterio editis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94565](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94565)

neon Agnetem sororem utriusque. Vin' breviter di-
citur, profulque laudes. Arnaldos Jelu-
tius excipit. Prima est Catholicæ veritatis
defensio. Cum enim errores publicarent, tum ab
Archiepiscopo, à lausonio & Sancygitano acceptos,
ipse excogitatos; Ielutius sine crimine ta-
mentum potuerunt. Altera causa, iustæ defensionis
causa. Quid enim ab his contra Societatem IE-
suitarum non fuit? hic avitus hujus familie mos
est. Quæsit, quantum ab antiquo illo Arnaldo,
in Parlamento Parisiensi advocato, quantum
in Parlamento Parisiensi, nepotibus, Societas identi-
ca, quasi dixi fecit, nepotibus, Societas identi-
ca, quasi dixi fecit. Non desunt alia quædam nomina le-
gendæ, ut Paschalium, & Paschalium:
Berullistas, nunc ferab initio, nonnulli
illos omnes tuis partibus te-
neat. Wilhelme; sed aversum aliorum ani-
mum tribuere nolum. Nominibus parco:
quin eum appellem, qui,
Voluntate fabulæ apud Altopum corniculæ, Volu-
mentum parvam edidit, contra Regularium Privilegia;
Episcopum Patris Joannis Bagotii, Defensionem,
Episcopum adversus anonymum, identici-
tatem, & doctrinam in eo contentam afficit gra-
tiam. Sciat tamen, prædictum libellum post
discussione à legitimis Iudicibus adhi-
bitum, & illibatum iudicatum fuisse; ac pro-
prium, ut Romæ, ex Typographia Re-
giam Cameræ Apostolicæ iterum prodiret. Hoc
pro Libelli defensione & plena illius auctoris
reputatione, homini Catholico sufficit.
Quem Catholicus non assentiatur? absolvit Ro-
mam: Insignitur est. Non deerunt tamen,
quod illi corniculæ naves liberali manu abster-
per, cum iis reverè non careat. Cur fabula corni-
culæ, nihil est quod dicam, apud eos, qui
tamen dicunt: apud alios verò, quibus ignotus
est, quod iuvat quomodo litera sit, quæ eas nun-
tiationem

somnia & aperta mendacia; eadem facilitate rejicien-
da, quæ asserta. Præfibus illis iniquè injuriis es;
quibus simultatis vitium temerè imponis; Archie-
piscopo præsertim, cui manifestam injustitiam af-
fingis. Celsiorem prædictæ scripturæ doctrinam,
à Censoribus minimè intellectam, ad pessimos sen-
sus ab iisdem detortam fuisse asseris; idque exem-
plo Tauleri & Rusbrokii confirmas. Sed illi pesti-
mi sensus ita proprii sunt, in suspecto potissimum
auctore; ut Censores, non dicam eximios, quales
isti fuerunt; verum etiam minùs oculos fallere non
possint.

Scio, à vobis negari, scripturam illam à San-
cygitano compositam fuisse; sed ab Agnete monia-
li, Arnaldorum sorore. Hæc pro more fingitis. Men-
tiri, parvi negotii res est apud vos, veritati bellum in-
dixistis. Nec minùs erratis in quæstionibus facti, quàm
in quæstione juris. Tu vide sis Reliquias, & discussio-
nem ejusdem scripturæ anno 1635. editam. Ex his
enim facillè constabit, Sancygitanum verum illius au-
ctorem esse & defensores; item à celeberrimis Sor-
bonicæ Facultatis Doctores damnatam fuisse, & à
Sede Apostolica proscriptam & in perpetuum sup-
pressam. Quæ, ni fallor, quidquid dicas, magna satis ig-
nominia censenda est.

Porro Sancygitanum hoc loco ad cælum extollis;
insignem atque illustrem Theologum, nec non eru-
ditissimum scriptorem vocas; laudas ingenium, vir-
tutem, eruditionem, lumen & robur, invictam scrip-
tionem, aliaque id genus. Quid nialterum Patriar-
cham vestrum laudares, multiplici sanè à vobis elo-
gio coronatus est. Unum habeo, quod reponam:
auctorem scilicet illum damnatum fuisse; in vincula
propter errores, quos seminabat, conjectum; in-
numeris probationibus convictum; authenticam acta
ejus doctrinæ & vitæ in Collegio Claramontano Pa-
risiensi asseruari; ejus Maximas, ut vocant, perniciosas
& heterodoxas; Theologiam familiarem confixam; Re-
giam Quæstionem, impiam & horrendam ab omnibus ha-
bitant; alterum librum, qui Aurelius inscribitur, in-
numeris erroribus scatere (nescio quis, supra centum
in brevi syllabo raptim recensuit) librum de Sancta
Virginitate, à Sorbonâ, infami notâ inultum; Literas,
erroris veneno infectas. Omitto librum de Frequenti
Communione, qui licet Arnaldi nomen præferat, San-
cygitano tamen à plerisque jure attribuitur. Cæte-
rum blasphemias præfatæ scripturæ frustra re-
censuerem, cum jam hoc munere alii egregiè defuncti
sint.

NOTA III.

De miraculis in Portus-Regii Monaste-
rio editis.

Ille miracula non suspecta modò, sed profus re-
jicienda sunt, quæ in confirmationem erroris su-
perbè jactantur (a) idque majore, ut ais, incitatione
& eloquentia. Et ut fidem facias, locum Montalii
elegantissimum, ut putas, exscribis: quamvis, ut ve-
rum fateat, Grammaticæ legibus vix congruat; &
difficile sit, in eo congruam verborum constructio-
nem invenire. Regii portus Monasterium à Ielutius
oppugnatum fuisse dicis; quod, scilicet, sex Arnaldi
sorores cum anu matre, & totidem Andilii fratris fi-
liæ potiorum & nobiliorum illius partem facerent; &
quod ibidem Arnaldus, Sacerdotis & Confessarii par-
tes

Aaa 2

tes

(a) Pag. 444. 445. 446.

(a) Pag. 447. 448. 449.

res agens, opportunum suis studiis secessum nactus esset. Sed quid hæc ad Jesuitas? qui de Portu-Regio nunquam cogitassent, nisi Janseniana hæresis ibidem suam quasi Genevam constituisset; ibique venenum pararetur, quod deinde per totam Galliam spargendum erat. Nemo est inter Catholicos, qui hoc ignoret. Cum igitur huic Monasterio gravissimæ calamitates, inquis, imminerent; Deus ancillis suis hominum violentiâ pressis, inusitatâ miraculorum per sacram spinam ratione subvenit. His miraculis, ut fidem facias, testem adducis Dominum *Paschal*, tibi, ut ais, magnâ necessitudine conjunctum. Montaltium vel Altimontium, vel Claramontium, aut Claramontanum addere debueras. Nihil enim his tribus conjunctius. Nisi verba sacra profanare videreris, dicerem: *Et hi tres unum sunt.* Immo à Vicariis Parisiensibus, & ab Archiepiscopo Senonensi, hæc miracula approbata fuisse asseris: hinc populi eò confluentis concursus, & ingruentis procellæ mitigata tantisper asperitas. At Senonensis testificatio suspecta est, Parisiensis, vix fortè certior.

Petri tamen nequit, quod sæpius dicis, omnes (scilicet Jansenistas) in eam opinionem venisse, hoc divino testimonio Regio portuensium innocentiam vindicatum fuisse; cum etiam aliquot miracula post Alexandri VII. Constitutionem edita sint: hunc fuisse totius Gallie sensum: immò in illo circumstantiarum concursu, hæc miracula à Deo patrari non potuisse, nisi ad confirmationem veritatis. Sciebam, vos eò spectare: hoc extremum fuit desperationis vestræ refugium. Undique vobis pericula ingruerant, & inferrebantur clades, Roma gemino fulmine vos perculerat: Rex Christianissimus suis Declarationibus, Episcopi suis Decretis, Parlamentum solemnibus Bullarum acceptatione, Sorbona suis Censuris, aliæque id genus extremam ruinam vobis minabantur. Confugistis ad miracula: res pro votis successit. Hinc populi novi motus, hinc novissimi, hinc opportuna occasione arreptâ, famosas Literas contra Sorbonam, Jesuitas, Ecclesiam publicastis: quæ cum à S. Sede damnatæ fuissent, à Parochis libellos famosos, aliquot ab Episcopis Censuras contra Jesuitas extorsistis. Sed pro his quoque, Petri judicium expectate: Interim, nescio, quonam pacto, errores vestros à Sede Apostolica damnatos, non modò, ut ante, mordicus teneatis, ac defendatis: verum etiam Divino miraculorum testimonio confirmare præsumatis. Quasi verò Deus errorem testificari possit. Nec te pudet insolentissimæ blasphemie? hæc tracto pressius, ut te ad aureum libellum pro defensione veritatis Catholicæ, à doctissimo Theologo, simul & illustrissimo & piissimo Præsule, in hanc rem editum, remittam: quem etiam ad te latinitate donatum, cum aliis brevi missurus sum. Quid enim de hoc argumento meliùs ac nervosius scribi, vel excogitari possit, non video: ne semper eadem more vestro reperamus. Cum nihil addi possit opusculo numeris omnibus absoluto: non est, quoddam diutius hæream, hac brevi responsione contentus. Errare quidem humanum est: errores verò pertinaciter defendere, diabolicum; errores demum pertinaciter defensos Divino miraculorum testimonio velle tueri, plusquam diabolicum.

Sic Ecclesiæ auctoritatem infringere voluistis: pejore certe, quam Calvinistæ, vel Lutherani exemplo. Calvinus hæreses suas publicavit, quas cum Romanus Pontifex damnasset, hujus dumtaxat auctoritatem negavit, adhæsitque erroribus suis. At vos non modò hæreses defenditis, ac pro viribus

diffunditis, & Romani Pontificis auctoritatem confunditis, scriptisque libellis refutatis: verum etiam quod nunquam Calvinistæ fecerit, eò veniunt ad daciæ, ut miraculis doctrinæ vestræ veritatem, & Constitutionum Apostolicarum falsitatem & injuriam demonstrare præsumatis. Vereor ne vestro modo Deus estranam hanc juxta atque impiam licentiam coërcet. Sacra illa spina, cui publicum cultu privatâ auctoritate deum istis, contra solitam Ecclesiæ formam, vos etiam pungit. Agnosce illa virgines, & Sane gygani manu diligenter culta, nihil gynæcei faciliè princeps, ad reddendam errorem suorum rationem à supremo Judice vocata est: hæc famulus Magister, ejus terribilissimus stylus vestris erroribus diu servire voluit, qui prius, tumuli cum laude, justitiæ & veritati servierat, ejusdem hinc vel apparitoris operâ, ad supremum Dei tribunal accusatus est: Arnaldus ipse gravissimæ aggritudine mortu, ad respicientiam invitatur. Cave tibi, ne ista illa spina, Christi sanguine, cui summam laudem summumque præmium invidetis, dum eum pro communi omnium salute fufum fuisse negatis, Careat, ne quæ, ne spina illa Divino illo sanguine errantem vos pungat. Utinam ulcus tandem aperiret, de lenta errorum sanies efflueret! Cave, ne tam impetis populi concursus vos obruat: ne miracula vestra deliratem vestram tandem aliquando arguant. Non hoc præsertim genere, Deus supremus vindictam operam movere: causam suam agiti & sacrilegum mortaliū conatus elidit.

In Epist. decimam octavam,

Dialogus VVendrockii.

Hic paucis te volo VVendrocki. Ea, quæ à Montaltio scripta sunt in duabus postremis Epistolis de summi Pontificis auctoritate: apud omnes Catholicos constare dicis. Ille tamen intolerabilis error admittit, negavitque, Romanum Pontificem ea auctoritate polleere, qua in questione facti aliquid de Catholico pronuntiare possit sine aliquo etrotis periculo: tantum illud ad Fidei controversiam pertinere. Hinc tum Innocentium X. tum Alexandrum VII. testem voluisti, in damnatione Jansenii. Idem de Calvino, Lutero, Pelagio, aliisque hæreticis dici possit. Ignoratis quis negaret. Atium, Macedonium, Nestorem fuisse hæreticos: nihil diceret, quod contra Fidem esset: & quod omnes Catholici cum tuo Montaltio dicere possint.

Deinde recensere summorum Pontificum errores quod Montaltius præstitit, eoque multis exemplis locupletare, quod tibi facile esse testaris: (a) valde mihi fallor, Catholicum est. Errorem Honorii in Concilio sexti universalis insertus fuit. Fatetur, quod Catholicos, in hoc etiam deceptos fuisse: ac præsertim Toletanum illum Conciliorum coactorem: qui Honorium, non modò à Synodo damnatum, hæreticum, asserit; sed per intolerabilem negationem & hallucinationem, ab Agathone Pontifice eodem Anathematizatum, in Epistola, non ad Synodum sed ad Cæsarem Constantinum scripta, fuisse, testis